

- : Nekatere liburniške besede. – 1852, 404.
 ---: Razne imena Istranov. – 1857, 35.
 ---: Slovenske besede v Liburniji. – 1851, št. 5–31.
 Volčič, Jakob in Franc Cegnar: Lih a sodu. – 1856, 123.
 Vprašanje zastran slovenščine in odgovor na to vprašanje v kranjskem deželnem zboru. – 1863, 123–124.
 Vrtovec, Matija: Poskušnja stare slovenščine po Ipavskim in Primorskim. – 1852, 203.
 Zakaj »Novice« izpuščajo tihi **e** in pišejo črko **r** kot samoglasnik? – 1852, 34.
 Zalokar, Janez: Za pokušnjo eno besedico iz mojega slov.-nem. slovnika. – 1856, 324, 328–329.
 Zavrl, Janez: Jezikoslovne posebnosti. – 1860, 109.
 »Zvon« o novotarijah naše slovenščine. – 1879, 171–172.
 -ž-: Ena pisava za vse jezike. – 1859, 362–363.
 Žnidaršič, And.: Moje misli o »nervu« in »živcu«. – 1866, 286–287.

Marta Pirnat-Greenberg
 Lawrence, Kansas

PRIPOMBE K MADŽARSKI SLOVENISTIKI

V Marjance Mihelič koristnem članku K madžarski slovenistiki (SR 38, 1990, 69–76) je nekaj napak, ki jih je treba popraviti:

- Str. 69: Ni jasno, na koga od dveh imenovanih se nanaša »Njegovo poznavanje...« – formalno pač na zadnje ime, kar najbrž ni mišljeno.
- Str. 70: »Staro madžarsko ime za ozemlje ... Tótföld, Tótság« ni bilo le »za ozemlje ... kjer žive porabski Slovenci«, marveč za celo Prekmurje, predvsem pa za soboško dekanijo, o čemer je največ pisal Ivan Zelko v raznih spisih, na zadnje v knjigi Prekmurje do leta 1500 (SAZU 1982, 88–89). – V *Vendvidék* ne moremo sloveniti 'njih pokrajina', ker to ničesar ne pove. – Pišemo zdaj Agustič, čeprav so ga kdaj pisali tudi *Augustich*, nikakor pa ne *Avgustič*. – József Csaba ni zbiral gradiva »pred Pavlom«; v Prekmurje je prišel šele med okupacijo.
- Če je Pavlov nastop v madžarski slovenistiki razumljen kot časovna meja, bi morali obravnavati vse delo od tod dalje, predvsem tudi Melichovo; omeniti bi kazalo njegovo prekmursko bibliografijo (prvi del 1902, druga pa 1908, torej že v letu Pavlovega nastopa) in sevé le v op. 8 navedeno delo iz 1925.
- Str. 71: Pavel se ni »posvetil delu na narodnostnem ... področju«, ampak na »narodopisnem«. Ob njegovi reviji Vasi Szemle naj bi bilo omenjeno tudi njeno nadaljevanje kot Dunántúli Szemle (od 1940).
- Ne moremo in ne smemo prevajati madž. *vend* z *vendski*, kakor ne pišemo *magyar* in ne *deutsch* itn. Tako prekmurščina kot slovenski knjižni jezik ne poznata besede *vendski*, *Vend* – razen v slabih prevodih zadnjih let, ko se nekateri ne zavedajo, kaj zagrešijo s tem. Edino ustrezno za madž. *vend* je *prekmurski*, samostalno: do 1919 *ogrski Slovenec* in potem *prekmurski Slovenec*. Zato je nesprejemljivo, da M. M. v naslovih Pavlovih spisov prevaja (op. 7) *vendske književnosti*, *vendskih besedil*, *vendska književnost*, *v vendskem jeziku*. (S tem kakor da pristajamo na nam sovražno madžarsko politično stališče iz bojev za osvoboditev Prekmurja 1918–1919 in med okupacijo 1941–1945, ko so z *vend* označevali domnevno ločenost prekmurskih Slovencev od ostalih tako v jeziku kot kulturi.) V članku o A. Pavlu v SBL sem pred skoraj šestdesetimi leti vse naslove Pavlovih spisov pravilno prevedel, kar je on sam odobril, toda prav tega temeljnega spisa ne poznajo tudi drugi, ki pišejo o njem (enako tudi v svoji monografiji o Pavlu).

- Zakaj avtorica ne obravnava še drugih Pavlovih spisov v glavnem besedilu vsaj na kratko (če je že pol strani pisala o enem samem pojavu v njegovem Glasoslovju)? K seznamu (nepopolnemu, saj ne omenja dveh spisov o ljudski kulturi v Porabju z bogatim narečnim besedjem!) je sevé treba pripomniti, da domnevnega, od madžarskih slabih bibliografij navajanega spisa »Primerjalno glasoslovje...« itn. – ni, marveč je tako Pavel navajal svoje gradivo za obravnavo poglavij iz prekmurske slovnice in je sedaj obdelano v njegovem madžarskem rokopisu.
- Tu je treba omeniti tudi različne in napačne prevode besede *h a z a i*: pri tem gradivu beremo »domovinske slovenščine« (71), na sledeči strani v naslovu Asbóthove razprave pa »tukajšnjih Slovencev«. Čeprav *h a z a* pomeni domovina, prevod *domovinski* tuju ničesar ne pove o pripadnosti *ogrskih* ali *prekmurskih* Slovencev, kar je smiselno edino ustrezno, zlasti če upoštevamo tako označevanje v madžarski slavistiki pred 1919 v nasprotju z *osztrák szlovén* – avstrijskoslovenski za vso ostalo slovenščino zunaj Prekmurja ali dotedanje Ogrske. Tako poimenovanje je uporabljal tedaj tudi A. Pavel v svojih spisih.
- Str. 73: Naslova navedene Kniezseve razprave ne moremo prevesti kot »Slovanski jezik v Prekdonavju...«, saj se glasi tudi naslov nemške različice Kniezseve razprave: *Die Sprache der alten Slawen in Transdanubien* – torej: Jezik Slovanov ... Kniezsevo véliko delo o slovanskih izposojenkah v madžarščini bi zaslužilo vsaj kratko omembo. Napisal pa je K. še marsikaj, kar se nas tiče. Enako tudi L. Hadrovics: ta je že 1939 objavil razpravo o Slovencih (*Magyar Szemle*), pozneje pisal o Martjanski pesmarici I in še kaj o prekmurskih Slovencih. (V op. 14 ne moremo navajati dokumentacije v obliki: »Akademija« (katera?), nato pa v oklepaju le »Közlemények« brez oznake razreda in številke.)
- V besedi »szótára« je zadnja črka odveč.
- V op. 17. naslov razprave ne more biti »Jezik prve prekmurske književnosti«, marveč *knjige*.
- V op. 20 je treba tudi v madžarščini Orpheus pisati z véliko; nápačno je zapisana beseda *széphistória* in njen prevod ne sme biti v množini, marveč v ednini.
- »Bugarin« na sledeči strani se piše z véliko. Na isti 75. strani omenjena »pesmarica ljudskih pesmi iz Porabja« bi zaslužila kot skrajno nekritična izdaja to oznako.
- Na str. 76 večkrat navedena madžarska založba *Európa* se piše tako in ne *Evropa*.

Te dobrohotne pripombe naj avtorica sprejme kot opomin pri nelahkem ukvarjanju z madžarščino, pri čemer ji želim mnogo uspeha kot nadaljevalki našega dela.

Vilko Novak
Ljubljana